

Hortenza Ulrich

Veštice se ne ljube

Prevela:
Agneš Čurčić Asodi

monoimanjana

2012.

Nedelja, 5. april.....

Dnevnik! Sjajno, samo mi je još to nedostajalo!

„Draga Jozefina! Meni je dnevnik bio najverniji saputnik u školskim danima“, piše mi tetka i šalje mi praznu svesku.

Mislim, stvarno – dnevnik! Međutim, to je makar za nijansu bolje od onih jadnih pidžama, koje mi inače šalje. Ona je glatko uspela da sa bebećeg dezena, sa malim medama i macama, pređe na dezen za matore, sa raštrkanim cvetićima. Naravno, do sada mi nije poslala ni jednu jedinu koja bi bila po mom ukusu.

Moja mama se uvek razneži: „Pa, Joja, ovo je stvarno divno. Nisam ni znala da u današnje vreme tako nešto postoji.“ Dođe ti da se malo zamisliš, zar ne?

A sad još i dnevnik. Ko još vodi dnevnik kad postoje kompjuteri? Ni u čijoj nahtkasni nećeš više naći dnevnik. Uopšte, ako ćemo pravo, i nahtkasne su *out*.

U svakom slučaju, radoznale majke više ne pretražuju sobe svojih ćerki u potrazi za dnevnicima, nego za CD-ima sa tajnim oznakama. A za to, opet, postoje lozinke. Sa druge strane, roditelji su sve veštiji s kompjuterima. Neki su čak prerasli ono kao *znam da uključim računar*. Nisu retki slučajevi da – dok mi, ništa ne sluteći, u školi učimo spremajući se za

život – roditelji sede kod kuće za našim mašinama i igraju upravo one igrice, koje nama stalno brane. Svejedno.

Šta ja da radim sa dnevnikom?

„Ovom dnevniku možeš poveriti stvari koje niko drugi ne sme da zna“, piše dalje tetka.

U mom životu nema stvari koje niko ne sme da zna. Moj život je otvorena knjiga. Ili bolje rečeno – prazna knjiga.

Moj život je smrtno dosadan.

Imam sestru, koja me iritira najviše na svetu, mamu, koja je stalno u haosu, i najgluplje drugarice iz razreda koje čovek može da zamisli.

A to može svako da zna. I šta će mi onda dnevnik?!

Inače, nije uvek bilo tako. Mislim, to sa sestrom i sa mamom jeste, ali ne i sa drugaricama. Donedavno je bilo potpuno drukčije.

A sada, zbog te glupe Serafine više nije onako kako je ranije bilo. Ona nas je, naime, podelila na decu koja su kul i na onu koja to nisu. A, gde ja pripadam?! Onima koji nisu kul!!!

Da li je neko kul ili nije, dosad uopšte nije bilo bitno. Bilo je likova koji su OK, bilo je onih kojima fali koja daska u glavi, ali sa svima sam nalazila neki zajednički jezik. A sad, ovo?!

Odjednom ja nisam kul. I svakog popodneva se vucaram po kući sama. Ne mogu to da shvatim.

Dok se ova zmija Serafina nije pojavila, sve je bilo sjajno. Linda, Izabela, Julija i ja smo se svaki dan nalazile posle škole. Ponekad bi išle sa nama i druge devojčice, a nekad i neki dečaci iz našeg razreda. A desilo bi se i da se spontano nađemo. Vozili bismo se biciklima ili rolerima, ili vreme provodili u štalama sa konjima. Mir, prijatelji, palačinke – čista uživancija!

A onda je u naš razred stigla ta nova devojčica – Serafina.

Prvo je, poput prave dobrice, pitala da li sme da pođe sa nama i mi smo rekli da može. Naravno, zašto i ne bismo, pa mi smo dobre osobe. Potpuno suprotno od Serafine. Prvo se pravila da joj se sve baš sviđa. Posebno konji. A onda je počela polako i slatkorečivo da nam daje do znanja da smo potpuno zaostali za svetom.

Niko ko je napunio trinaest godina ne bi trebalo više da čita časopise o konjima i stripove. Jer, zaboga, postoje i časopisi za tinejdžere. Osim toga, na zid se više ne kače posterij konja, nego kul pevači i glumci. A to znači i da glavna tema u našim godinama ne sme više biti kako se pletu narukvice prijateljstva, nego isključivo – DEČACI. I to, molim lepo, samo oni pravi. Moraju imati najmanje petnaest godina. Potpu-

ni je promašaj ako se pojaviš negde sa nekim iz nižih razreda. To su sve, zaboga, klinici. Ispale bismo potpune budale.

Mi smo vrlo zainteresovano sve to slušale. Pa što da ne, uvek možeš naučiti nešto novo. A Serafina nas je upućivala u tajne sveta kul dece, i davala nam savete za šminkanje i oblačenje.

Meni se učinilo da se ona hvališe za nijansu više nego što bi trebalo. Rekla sam joj da smo dosad, i bez njenih saveta, dobro funkcionisale.

Serafina je to primila sa osmehom. Ali posle je, ipak, oštro uzvratila. I to tako lukavo, da niko nije ni primetio šta se dešava.

Veoma brzo, njen glas postao je najglasniji u našoj grupi devojaka, koja se sastajala svako popodne. Govorila je kako ne možemo sebi dozvoliti da baš bilo ko visi sa nama. Smislila je da napravi klub u kome mogu biti samo kul devojke. Već to je bilo malo podlo. Odmah sam znala da će van kluba ostati Andrea, Gudrun i Sofi-Mari. Dobro, njih i jeste odmah isključila. Ali, isključila je i mene!

Da bi nas primila u svoj klub postavljala nam je pitanje: u koga smo zaljubljene. Ja sam odmah rekla: „Ni u koga.“ Samo mi još to treba, da budem zaljubljena. Kao prvo, zaista i nisam, kao drugo, i da jesam, sasvim sigurno to ne bih priznala. Naročito ne Serafini. Osim toga, dečake ionako smatram budalama.

Time sam samu sebe katapultirala iz kluba. Serafina je rekla da je potpuno jasno da sam još klinka, s obzirom na to da nisam zaljubljena, što znači da nisam za njen klub.

Onda je pitala isto i Juliju, Lindu i Izabelu. One su bile lukavije. Nisu htele da naprave grešku kao ja, pa su prvo pitale ko je po Serafininom mišljenju kul.

Serafina je rekla da je to jasno kô dan: u celoj školi imamo samo jednog dobrog frajera, a to je BJ, pevač našeg školskog benda.

On ima petnaest godina i ide u deveti razred. Zapravo, on se zove Bernd-Jens, ali tako niko ne sme da ga oslovi. Čak ni nastavnici. Lud je za Amerikom, i umesto imena koristi samo početna slova izgovorena na američki način. U svakom slučaju, dosad nikome nije palo na pamet da se zaljubi u *Bi-Džeja*.

Dakle, moje bivše drugarice su na sve to u horu odgovorile da se on i njima sviđa, da su u njega baš sve zaljubljene – i to oduvek.

Serafina je zadovoljno klimnula glavom. Onima, koje nisu dovoljno kul da budu u klubu, dakle i meni, rekla je da je klub popunjen i da, ako hoćemo, možemo da osnujemo neki svoj.

„Možda neki konjički klub“, dodala je. Ali to nije zvučalo ni prijateljski ni ohrabrujuće.

Odgovorila sam joj da mislim da su klubovi glupost.

Serafina je samo slegla ramenima i nadmeno dobacila: „Kako god hoćeš“. Uzela je moje drugarice pod ruku i nestala.

E, pa bravo! Moj život sada nije samo dosadan do bola, nego i završen.

Makar imam dnevnik da ga vodim. Ha-ha-ha!

Ponedjeljak, 6. april

Linda je sinoć opet došla kod mene. Naravno, u tajnosti, kako Serafina ne bi znala. Ona se boji da će leteti iz kluba ako bude pričala sa decom koja nisu baš kul.

Linda me je bukvalno molila da se barem malo potrudim da budem prijatnija i da se ponašam više kul. Kaže da ne moram da se pravim toliko važna i da je najmanje što mogu da uradim to da se zaljubim u BJ-a. Kad Serafina to vidi, sigurno će mi ponuditi da postanem članica njenog kluba.

Zapravo, nedostajem Lindi. Izjavila je da bi njoj bilo mnogo zabavnije kada bih i ja bila u klubu.

Razmisliću o tome.

Možda ću to i učiniti, Lindi za ljubav.

Utorak, 7. april

Eto, odlučila sam.

I ja ću se zaljubiti u BJ-a. Naravno, to činim za Lindu, a ne zbog glupog Serafininog kluba. Ionako njen klub, zapravo, najviše liči na klub fanova BJ-a i Serafine. Kada sve vreme ne sanjariš o BJ-u, opasno nerviraš Serafinu.

Linda je jednom pomenula da joj se sviđa Patrik. Serafina je istog trena počela da joj se ruga. Linda se brzo ispravila i rekla da se samo šalila i da je, naravno, zacopana u BJ-a. Serafina joj je na to potvrdila da je sve u redu, da se sada smirila i da bi joj, u suprotnom, Linda jako nedostajala u klubu.

Jednom drugom prilikom, Linda je izgovorila kako je Justus mnogo kul. Na to je Serafina poludela, jer to naprosto ne ide. Pa, Justus je njen brat. Linda bi morala da se pridržava pravila kluba.

Još jedno od pravila je i da svako mora neprestano i bespogovorno da sluša svaku Serafininu izgovorenu reč. Naime, ona svojim sledbenicama na svim odmorima drži čitava predavanja o tome kako život funkcionise. A svakog popodneva ispituje ih o tome šta su naučile. Potpuno sam ozbiljna. Mislim, to stvarno ne bi smelo biti tako, ali – ako hoćeš da budeš u Serafininom klubu, moraš raditi domaće zadatke koje ona zadaje. Juče, na primer, Izabela nije znala kô iz topa kako se nameštaju *mokre lokne* (pomešala je sprej za kosu i gel za kosu!) i Serafina joj je dodelila pismenu opomenu. Izabela je

plakala kao kiša i Lindi nije bilo baš lako da je smiri.

Serafina je sakupila autograme svih bitnijih muzičkih grupa. Zna šta zvezde jedu za doručak, gde ko ide na letovanje i ko je sa kim u svađi. Ona zna i kako se moraš obući da bi osvojila muške filmske zvezde. Ume i da namesti frizuru tako da se dečaci stariji od petnaest godina zaljube u nju.

Jednom rečju – Serafina je kul. To i ona sama kaže, a posle nekog vremena to su počele da govore i ostale devojčice iz njenog kluba. Sve u nadi da će to preći i na njih.

Doduše, i ja bih volela da budem malo više kul. Za taj moj nedostatak kriva je moja mama. Ona se redovno postara da ispadnem najveća budala u školi.

Većito ide za mnom sa kišobranom i gumenim čizmama – i to u školu! A zimi tegli šal i kapu.

Naravno, postoji razlog zašto ja „zaboravljam“ kod kuće te dosadne modne detalje sa kojima bih se samo blamirala, ali to njoj nika-ko da postane jasno.

Sve to i ne bi bilo tako strašno, da nije načina na koji ona to radi. Normalne mame bi te stvari ostavile napolju, ispred učionice, na vešalici. Ali ne i moja mama. Ona svaki put upada u učionicu, usred časa! I to kako: upadljivo i glasno se šunja na vrhovima prstiju. Prvi put

kada se to desilo, većina je pomislila da je ona jedan veoma netaleantovani provalnik. Već sledeći put kada se tako šunjala, počeli su glasno da joj se javljaju: „Dobar dan, gospođo Zontag!“

Kada je nastavnici opomenu, ona samo odmahne rukom i uzvratu im glasnim šapatom: „Nemojte da vas ja prekidam. Pravite se da nisam tu. Ovog sekunda odlazim.“

Onda uglavnom priđe, šapne mi nešto sa 130 decibela na uvo, a na rastanku me toliko jako zagrlu, kao da se jedno pola godine nećemo videti. Posle krene da izađe isto tako šunjajući se. Uspu se spotakne o najmanje tri torbe. Na vratima se još jednom okrene i šalje mi poljupce, toliko dugo da na kraju nastavnik mora da je pita da li je sve u redu.

Mama žustro klima glavom: „Da, da, sve je u redu. Samo je dete zaboravilo gumene čizme. Nemojte da vas ja ometam. Evo, upravo odlazim.“

I, opet pogrešno otvara vrata. Što znači da tako pritiska kvaku da se vrata malo otvore, ali ih ona opet povlači ka sebi i brava glasno zazvekeće. Onda se mama postidjeno okreće i uzdiše: „Da, to su ona vrata za bežanje – otvaraju se ka napolje. Svaki put mi se to desi.“ Tada konačno izađe. A ja, po ko zna koji put, spustim glavu izblamirana do bola. Nastavnici su se u međuvremenu dogovorili da postavu oznaku „GURAJ“ na vrata, samo za moju mamu.

Posle nekoliko nedelja, kada većina njih zaboravi na nastup moje mame i prestane da me zeza, ona proturi glavu kroz vrata i predstava kreće iz početka.

Ajd sad ozbiljno – ko bi na ovom svetu izvodio tako nešto?! Samo neko ko želi da uništi društveni život svoje ćerke.

Petak, 10. april

Evo, sad sam već tri dana zaljubljena u BJ-a. Ide mi sasvim dobro. Uvek kada ga vidim, gledam ga skroz sluđeno, a pomalo i uzdišem, pogotovo ako je Serafina u blizini.

Ali, Serafina mi još nije ponudila da budem u njenom klubu. Samo je kratko dobacila: „Izbaci tog tipa iz glave, klinko jedna.“

Ne kapiram šta sad to treba da znači – neka vrsta prijemnog testa za klub?

Samo sam joj uzvratila: „Ja mogu da se zaljubim u koga god hoću!“

Bila sam ubeđena da je to zvučalo prilično kul.

Ponedeljak, 13. april

Mrzim Serafinu.

Rekla je BJ-u da sam se zacopala u njega. Kakav bezobrazluk. A sada Serafina kaže da

je on zamolio da ga ostavimo na miru sa tim dečjim glupostima. Navodno, on i nema pojma ko je Joja.

Kakva neprijatnost!

Serafina mi je saopštila kako ne bi bilo dobro da je ljudi vide u mom društvu. Plaši se za svoju reputaciju. Navodno, ja bih joj je mogla uništiti, pošto nisam dovoljno kul.

Kakva glupa, uobražena koza. O sebi misli da je bogzna kako najbolja na svetu. Odvratno! Neprestano trepće tim svojim našminkanim trepavicama. Naravno, našminkanim – ima maskara u više boja nego što u pernici ima bojica.

A kada nešto želi da dobije od nekoga, onda to toliko slatko izvodi, da bi i dijabetičar pao u šećernu komu od nje.

Čak i nastavnici ne shvataju da je njeno ponašanje samo predstava. Obrazovani pedagozi, ma da! Tako ih lako nasamari. Kada ne gledaju, onda zeza sve one koji ne pripadaju njenom klubu. Užasno je bezobrazna i licemerna, a svi joj se klanjaju do poda. Tu neko mora nešto da preduzme.

Utorak, 14. april.....

Od danas Serafina sedi pored mene.

Toliko se uvlačila našoj razrednoj, da je na kraju uspela da se izbori za to.

Serafini je, zapravo, ispod časti da sedi sa nekim ko nije naučio sve pojedinosti i cacke šminkanja. Ali, glupa je kô noć, pa joj je potreban neko od koga može da prepisuje. A ja sam ispala jedina pogodna za to. Pošto njene kokoške – naravno, pod time mislim na njene drugarice, ali ću ih od sada naprosto zvati kokoškama, s obzirom na to da znaju samo da kokodaču – imaju i mozgove veličine kokošnjeg. Eto zašto je Serafina odabrala mene. Naime, u matematici sam nepobediva. A profesor Bauman je upozorio Serafinu da joj se loše piše ako se ne popravi. Nakon toga je ona počela da mi se ulizuje. Pozvala me je i na svoj rođendan.

„Joja, najdraža moja, šta bih ja bez tebe“, trubi ona sva teatralna (gleda previše sapunica), uzima moju svesku sa domaćim zadacima iz matematike i prepisuje rezultate. Meni je tako svejedno, uopšte me ne interesuje šta radi.

Četvrtak, 16. april

Nije trebalo da odem na Serafinin rođendan.

Ali, pre svega, nije trebalo da slušam svoju mamu. „Jojice, zlato, naslikaj joj sliku.“

Mrzim kada mi se tako obraća. Čoveče, pa ja imam trinaest godina, i nisam više *zlato*.

„To je, ipak, nešto lično, a ti tako lepo slikaš. Ona baš voli konje. Stalno ste visile zajedno u konjskim štalama.“

A ja sam onda, nepromišljeno, bez puno udubljivanja, preslikala sa jednog postera Serafininog omiljenog konja, lipicanera. Barem je ona na početku tvrdila da joj je to omiljeni konj. Baš je super ispao. Stvarno.

Međutim, sudeći po faci koju je složila, Serafina nije bila tog mišljenja. Bila je vrlo neprijatna. I to pred svima.

Napravila je idiotsku grimasu i najslabije moguće se iskežila: „Jadna ti, i dalje ti se po glavi ne mota ništa osim konja.“ Onda je uputila značajan pogled ostalim kokoškama. S gađenjem, vrhovima prstiju uzela je moju sliku i stavila je među odmotane ukrasne papire.

Kokoške su proizvele neki kokodačući, podsmešljivo-zvocajući zvuk, a ja sam mislila da ću umreti.

Tako sam ljuta! Morala sam znati da će se to desiti.

Zapravo, za sve je kriva moja mama. Ne može ona da savetuje svojoj trinaestogodišnjoj ćerki da jednoj kul tinejdžerki na poklon za rođendan odnese sliku. To je totalni promašaj.

Da mi mama nije ukinula džeparac, mogla sam Serafini pokloniti neki CD. Ali, nee, prošle nedelje je opet imala izliv vaspitavanja

na mozak, pa sad ima fiks-ideju da mora da me nauči nečemu.

Samo zato što sam pomešala glupe kostime.

Evo šta se, u stvari, desilo: moja mama radi u pozorištu. Odande me je i pozvala. U panici i haosu, kao i obično. Ona je, jednostavno, tako rođena, neorganizovana, nikada nema kontrolu. „Joja, zlato moje, treba da mi učiniš uslugu. Donesi brzo kostim veštice u pozorište, ostavila sam ga kod kuće. Predstava upravo počinje.“

Naravno, ona je zeznula čitavu stvar i to je jasno i njoj i meni. No, svejedno.

I onda, sve sam to ja odradila, kao najbolje dete na svetu, osim što sam promašila kostim. Uzela sam pogrešan. To se moglo svakome desiti. Tako je ispalo da veštica iz *Ivice i Marice* stoji na bini ispred svoje kućice u balskoj haljini iz doba rokokoja. Bilo je urnebesno smešno, imala sam utisak da je super ispalo.

Mojoj mami se nije tako činilo. Bila je ubeđena da sam to namerno uradila. U mom uzrastu, trebalo bi da umem da razlikujem balski kostim od kostima za vešticu, kaže ona.

A meni se činilo da se kostim veštice skroz raspao i da je uništen. Onaj drugi izgledao je mnogo bolje. Baš sam ja mogla znati da su oni tamo takve cepidlake.

U svakom slučaju, moja mama je dobila preko nosa. A i ja, odmah nakon toga.

Mama, dakle, dizajnira i šije kostime za pozorišne predstave. Radi kod kuće.

Zašto ona ne može lepo, kao sve normalne mame da ceo dan radi u kancelariji? Sasvim jasno – jer nije normalna. Kod nas se ništa ne dešava kao u ostalim porodicama. Redovne obroke i domaća jela poznajem samo sa televizije.

Moja mama je skroz haotična i svaki put se veoma iznenadi kada kažem: „Gladna sam“.

„Zar opet?“, pita ona u tim situacijama, sva potresena. „Pa, upravo si jela.“

Jesam, ali to *upravo* bilo je pre sedam sati. Činija kornfleksa, za doručak!

Svoj opstanak mogu da zahvalim pronalasku mikrotalasne, pošto mama i dalje nije otkrila koja je uopšte funkcija jedne kuhinje u stanu. Ona šije genijalne kostime, ali recept za rovito jaje nikako da skapira.

To, doduše, ima i dobre strane. Ona, na primer, zaista veruje da hleb sa gumenim medicama sadrži sve potrebne vitamine, jer sam joj ja jednom rekla da boja u medama potiče od pravog, ceđenog voća. Tako da gumene mede kod nas prolaze kao voće.

Ali jedno je sigurno – ona me voli, neizmerno. Sve bi za mene uradila i ima jedan jedini cilj u životu, da mene usreći.

Desi se povremeno da pročita svašta u tim svojim *pametnim knjigama* o vaspitanju. E, onda, proba svim snagama da to što je pročitala primeni na svojoj deci. Trčkara unaokolo po stanu i gleda gde bi i šta mogla vaspitno napasti.

„Jozefina, nisi još završila domaći zadatak, odmah da si isključila televizor.“

I kada ja na to počnem onako srceparajuće da se vučem pri izlasku iz sobe, predajući se tužnoj sudbini, pa kada mi još na sve to klone glava, ona odmah stane da me teši. Trčkara za mnom i govori: „Izvini, zlato moje, nisam tako mislila. Ali sigurno shvataš da je moja namera samo da te...“

Ja na to odgovaram: „Mama, sve razumem i potpuno si u pravu.“

Sama činjenica da je razumem i da joj dajem za pravo, nju potpuno porazi i odmah mi predlaže da do kraja odgledam to što sam počela, pa da posle uradim domaći.

Ja na to kažem da neću, na šta ona nastavi da insistira.

A onda, ako dobro odigram karte, namoliće me ne samo da odgledam svoju omiljenu seriju do kraja, nego i još pola sata muzičkih spotova. Ja se predstavim kao dobro dete, a ona bude sva ponosna na svoje vaspitne metode. Čitavu stvar sa domaćim zadatkom, naravno, u međuvremenu potpuno zaboravi.

Ali uopšte nije loše to što, kada je o školi reč, baš i ne shvata uvek o čemu se radi.